

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

— Ἀλήθεια! ἐπανελάβην, ὅτε παρήλαθον ἡ πρώτη μου ἐκπληξίς, ἔμαθον ὅτι σκέπτεσαι νὰ μ' ἐκπατρίσης.

— Θεέ μου! ναι, ὑπέλαβον προσποιηθείς ἀδιαφορίαν, θὰ σε ἀρπάσω, καὶ ἂν θελήσης ν' ἀντισταθῇς, σὲ εἰδοποιῶ ὅτι θὰ μείνωμεν αἰχμαλῶτοί σου, ἐγὼ καὶ ἡ Ἀρτεμις, ἕως ὅτου ν' ἀποφασίσῃς. Τί ἄλλο θέλεις; ... Εἶσαι ἀπαραίτητος διὰ τὴν εὐτυχίαν μου... Ἐπὶ τέλους εἶμαι ἀσθενής, καὶ σὺ εἶσαι ἰατρός... ἔχω τὴν ἀνάγκην σου, θέλω νὰ με θεραπεύσῃς.

— Ἀ! σὲ ἠνόνῃσα, εἶπε μετὰ τόνου συγκινητικοῦ καὶ περιπτώσεων με εἰς τὰς ἀγκάλας του. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀδελφικὴν σου φιλίαν. Σὺ μόνος, σοὶ τὸ ὀρκίζομαι, θὰ με θεραπεύσῃς.

— Καὶ ταχέως μάλιστα.

— Ἐπεθύμουν νὰ το πιστεύσω, ὑπέλαβε περίφροντις, ἀλλὰ νομίζω ὅτι μέχρι τοῦ φθινοπώρου νὰ το ἐπιτύχῃς... ἂν δὲν ἐπέλθῃ ἰσχυρὸς τις παροξυσμός...

— Καὶ πότε ἀναχωροῦμεν; ἠρώτησα διακώφας αὐτόν.

— Φρονῶ ὅτι θὰ ἦτο καλὸν ν' ἀφήσωμεν τὴν κυρίαν Ἀρτεμιν ν' ἀναπαυθῇ ἐπὶ δύο ἡμέρας τοῦλάχιστον. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο θὰ τακτοποιήσω τὰς υποθέσεις μου μετὰ τοῦ φίλου καὶ συναδέλφου μου κυρίου Στένερ, ὁ ὁποῖος θὰ με ἀντικαταστήσῃ ἐνταῦθα... Ἀλλ' ἄς καταβῶμεν εἰς τὸν κῆπον.

Ἠκολούθησα αὐτόν, σκεπτόμενος ὅτι ἡ ἐλαχίστη κρίσις ἐδύνατο νὰ ἐξαλείψῃ διὰ παντός τὴν εὐγενῆ ἐκείνην ὑπαρξίν.

Μετ' ὀλίγον συνηντήσαμεν τὴν Ἀρτεμιν μετὰ τῆς κυρίας Σχούλτς καὶ τῶν τέκνων τῆς.

ὑπερήφανος καὶ μειδιῶσα διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς, τὴν ὁποίαν δὲν ἀπέκρυπτε πλέον, ἡ Ἀρτεμις, ἀπέπνεε τὰς ἀγνὰς καὶ παρθενικὰς ἐκείνας χάριτας τοῦ πρώτου ἔρωτος. Βλέπων τις αὐτήν, ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο νεανὺς δεκαεξάετις· τὸ ὥρανον αὐτῆς πρόσωπον, ὠχρὸν ἔτι ὑπὸ τῆς λύπης καὶ τῶν συγκινήσεων, ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἀποτύπωμα τοῦ Γουίτου Ρέννη· οἱ μεγάλοι καὶ μέλανες αὐτῆς ὀφθαλμοί, ἀποχυνωθέντες ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἐκρύπτοντο κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ὑπὸ τὰς μακρὰς βλεφαρίδας τῆς, οἷονεὶ θέλουσα ν' ἀποκρύψῃ ἀπὸ τῶν ἀσεβῶν τὸ μυστικὸν τῆς καρδίας τῆς. Ἀκούων δὲ τὸν γλυκύν τῆς φωνῆς τῆς ἤχον, ἐνόμιζον ὅτι εἶχον πετᾶζει εἰς οὐρανίαν τινὰ σφαῖραν.

Τὴν ἐπιοῦσαν, μετὰ τὸ πρόγευμα, ὅτε ἤμεθα ὅλοι συνηγμένοι ἐν τῇ αἰθούσῃ, ὑπὸ τῆς ἀνῆγγειλε τὴν κυρίαν Δὲ Ζονβάλ, ζητοῦσαν νὰ ἴδῃ τὴν κυρίαν Δὲ Μωφέρ. Δὲν ἐδυνήθη νὰ καταστείλῃ κίνημα τι ἀνησυχίας.

Ἐν τούτοις ἡ Ἀρτεμις διέταξε νὰ εἰσ-αγάγωμεν τὴν θεῖαν τῆς.

Ἡ κυρία Δὲ Ζονβάλ εἰσῆλθε μὲ ὕψος ἀπότομον καὶ ἐπιτετηδευμένον ἐκ δὲ τῶν κινήματων τῆς εὐκόλως ἠνόνει τις ὅτι δυσχερестήθη ὡς μὴ εὐροῦσα μόνην τὴν ἀνεψιάν τῆς. Ἡ Ἀρτεμις ἠγέρθη μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἔτρεξεν εἰς προϋπάντησιν αὐτῆς.

— Θαυμάζω πολύ, ἀγαπητή μου, νὰ σε βλέπω εἰς Καλορούχην διαμένουσαν εἰς ξένην οἰκίαν καὶ ὄχι εἰς τὴν ἰδικήν μου, εἶπεν ἡ θεία τῆς ξηρῶς, καὶ μάλιστα νὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἔλθω ἐγὼ πρώτη διὰ νὰ σὲ ἴδω.

Τοὺς λόγους τῆς διεδέχθη βαθυτάτη σιγὴ· οἱ βίαιοι παλμοὶ τῶν καρδιῶν μας, μόνον ἠκούοντο.

— Συγχαρῆσατέ μοι, κυρία, ἀπήντησεν ἀταράχως ἡ Ἀρτεμις, δὲν εἶχον κατὰ νοῦν νὰ σας εἰδοποιήσω περὶ τῆς ἐνταῦθα παρουσίας μου.

— Λοιπὸν τὸ ὁμολογεῖς ἀνευθυμίαςτως, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Δὲ Ζονβάλ. Πολὺ καλὰ!.. ἀλλ' ἦλθον νὰ σοὶ ὁμιλήσω περὶ οἰκογενειακῶν ὑποθέσεων καὶ...

— Λέγετε ἐλευθέρως, κυρία, διέκοψεν αὐτὴν ἡ Ἀρτεμις. Δὲν ἔχω νὰ κρύψω οὐδὲν μυστικὸν εἰς τοὺς φίλους μου τούτους, οἱ ὁποῖοι μὲ περιστοιχίζουν, καὶ τοὺς ὁποῖους πάντοτε συμβουλευόμεναι. Δύνασθε λοιπὸν νὰ ὁμιλήσετε ἀλευθέρως ἐνώπιον αὐτῶν.

Ἡ κυρία Δὲ Ζονβάλ μόλις ἐδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ τὴν ὀργήν τῆς· ἐδίστασε μὲν πρὸς στιγμὴν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὑπεχώρησεν.

— Ἐπειδὴ πάντοτε ἐφροντίσαμεν, ἐγὼ καὶ ὁ ἀδελφός μου, διὰ τὴν εὐτυχίαν σου, ἐσκέφθημεν καὶ τώρα, ἀνεψιά μου, ὅτι, καίτοι γῆρας, εἶσαι πολὺ νέα καὶ δὲν εἶνε ὀρθὸν νὰ ζήσῃς μόνη καὶ ἀνευ προστασίας· ἀπεφασίσσαμεν λοιπὸν νὰ σε παραλάβωμεν καὶ πάλιν μεθ' ἡμῶν καὶ νὰ σε καθοδηγώμεν, ὅπως καὶ πρὸ τοῦ γάμου σου. Δι' αὐτὸ λοιπὸν σοὶ λέγω ὅτι, βασιζομένη εἰς τὰ δικαιώματα τὰ ὁποῖα ἐξασκῶ ἐπὶ σοῦ, ἦλθον νὰ σε παραλάβω μετ' ἐμοῦ.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἠσθάνθη ἀνέκφραστον συγκίνησιν. Ἀλλ' ἡ Ἀρτεμις ἔσπευσε νὰ με καθησυχάσῃ διὰ τοῦ βλέμματος.

— Εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας, κυρία, ὅμως καὶ τὸν θεόν μου, εἶπε, διὰ τὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον δεικνύεται πρὸς ἐμέ. Ἀλλ' ἔλαβον ἄλλην ἀπόφασιν περὶ τοῦ μέλλοντός μου.

— Ἀλλὴν ἀπόφασιν; διέκοψεν αὐτὴν ἀγερώχως ἡ κυρία Δὲ Ζονβάλ· ἀνευ τῆς συγκαταθέσεώς μας;

— Ναι, κυρία, ὑπέλαβεν ἡ Ἀρτεμις μετ' αἰδήμονος ἀξιοπρεπείας, ἐπιθυμῶ ν' ἀποσυρθῶ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρός μου καὶ νὰ ζήσω διὰ τῆς μικρᾶς περιουσίας, τὴν ὁποίαν μοὶ ἀφῆκεν. Ἠξέωρ' αὐτὴν πρὸς τὴν κοινωνίαν καθήκοντά μου, καὶ ὡς ἐκ τούτου προσεπάθησα νὰ ἀνεύρω, καὶ ἀνεῦρον ἤδη, ἓνα προστάτην, ὁ ὁποῖος—εἶμαι βεβασία—δὲν θὰ διαψεύσῃ τὰς ἐλπίδας μου, καὶ τὸν ὁποῖον καὶ ὑμεῖς θ' ἀναγνωρίσετε

ὡς κατὰ πάντα ἄξιον πρὸς τοῦτο· ὁ προστάτης μου οὗτος εἶνε ὁ κύριος δόκτωρ Σχούλτς, ὁ ὁποῖος εὐηρεστήθη νὰ συναινέσῃ εἰς τὴν πρότασίν μου, τουτέστι νὰ κατοικήσῃ μετ' ἐμοῦ εἰς τὸ μέλλον, παραλαμβάνων καὶ τὴν ἀξιότιμον οἰκογένειάν του.

— Ἀλλὰ νομίζω ὅτι λησμονεῖς εὐκόλως τὰ οἰκογενειακά σου καθήκοντα! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Δὲ Ζονβάλ.

— Τὰ οἰκογενειακά μου καθήκοντα, κυρία; ἐπανελάβην ἡ Ἀρτεμις πικρῶς. Ὡ! σὰς βεβαιῶ ὅτι δὲν δύναμαι νὰ τὰ λησμονήσω, ὅπως καὶ σεῖς δὲν ἐλησμονήσατε αὐτά. Ἐξησκήσατε τὰ δικαιώματα ταῦτα, ἐπιβελόντες μοι, ὑμεῖς καὶ ὁ ἀδελφός σας, ἐναντίον τῶν παρακλησέων μου καὶ τῶν δακρύων μου, νὰ νυμφευθῶ, καίτοι δεκαεξαέτις, μετ' ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος μ' ἐτρώμαζε. Πάντοτε δὲ περιχαρακούμενοι ὀπισθεν τῶν δικαιωμάτων τούτων, συνενοήθητε μετ' αὐτοῦ, ὅπως μὲ βασάνισατε... Ὅλα, ὅλα σας τὰ συγχωρῶ· ἀλλὰ μὴ ἔχετε τὴν τόλμην νὰ ἐπικαλῆσθε τὴν ἀνὰ μνησιν τῆς προστασίας σας ταύτης. Ἐδοκίμασα αὐτὴν ἀρκούντως.

Ἡ κυρία Δὲ Ζονβάλ ἔδραξε τὰ χεῖλη καὶ, λαβοῦσα ὕψος γαλήνιον καὶ κατανυκτικόν.

— Οὕτω λοιπὸν ἐπιμένετε εἰς τὴν ιδέαν σας; ἠρώτησε.

— Σεῖς οἱ ἴδιοι, κυρία, νυμφεύοντές με, μὲ ἀπηλλάξατε τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ νὰ ὑπείκω εἰς τὰς θελήσεις σας. Εἶμαι ἤδη ἐλευθέρη καὶ κυρία τῶν πράξεών μου. Ἡ ὑπερήφανος καὶ ὑψηλὴ καταγωγὴ μου σας ἐγγυᾶται περὶ τῆς ἐν τῷ μέλλοντι ἀξιοπρεπείας καὶ ἐντίμου διαγωγῆς μου. Ἄν δέ ποτε παρεκτραπῶ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, εὐχαρίστως θ' ἀποδεχθῶ τὰς ἐπιπλήξεις σας.

ΛΣ'

Μετὰ τρεῖς ἀκριβῶς ἡμέρας, ὥραϊαν τινὰ ἡμέραν τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου, ἀμαξά τις διήρχετο τὴν μεγάλην δενδροστοιχίαν τοῦ φρουρίου Δ' Ὁρβάχ, ἀρχαίου κληροδοτήματος τῶν δουκῶν τῆς Λορραίνης, καὶ τὸ ὁποῖον ὁ πατήρ μου εἶχεν ἐπισκευάσει κατ' ἀρχαιολογικὸν ὁλως ἰδιόρρυθμον τρόπον. Αἱ ὑψίκορμοι καὶ προαιώνιοι δρύες καὶ αἱ δασύφυλλοι ἤδη καστανέει· σχηματίζον ἄνωθεν ἡμῶν, διερχομένων τὴν δενδροστοιχίαν, οἷονεὶ τροπαιοφόρον ἀψίδα, τὰ δὲ γλυκύνων πτηνὰ, ἄδοντα, περιίπταντο ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον· ἡ φύσις μειδιῶσα, ὡς φιλάρεστος ἐρωμένη, ἀπεδέχετο τοὺς ἀσπασμούς τοῦ ἔαρος καὶ τὸ πᾶν περὶ ἡμᾶς ἐφαίνετο ὅτι ἔλεγε· «Ἰδοὺ! ἀναθάλλω καὶ ἐγὼ, ὅπως καὶ σεῖς.»

Συγκεκινημένος καὶ ἔνθους ἐκράτουν τὴν χεῖρα τῆς Ἀρτέμιδος· γλυκεῖαι καὶ θυμοβόροι ἀναμνήσεις ἀνὰ πᾶν βῆμα ἀπέσπων τὸν νοῦν μας· ἐπαναβλέπομεν τοὺς τόπους, ἐνθα διήλθομεν τὰ παιδικὰ μας ἔτη, τὰ δάση, τὰ ὁποῖα διετρέχομεν φιδροὶ καὶ ἀμέριμοι, καὶ ἀνεμινησκόμεθα τῶν μητέρων μας, αἵτινες μᾶς κατέτρω-

γον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ μᾶς ἐκάλυπτον διὰ τῶν φιλημάτων των. Διήλθομεν πλησίον μικρᾶς τινος λίμνης, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἄλλοτε περιέπλεον πολλοὶ κύκνοι.

— Ἐνθυμεῖσαι; μοὶ εἶπε τότε ἡ Ἀρτεμις, ἰδοῦσα τὴν λίμνην.

Ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἡμέραν τινὰ εἶχον σώσει αὐτὴν ἐκ τῶν ὀνύχων μεγάλου τινὸς κύκνου.

Ὁ ἀγαθὸς Σχούλτης παρετήρει ἐνθους τὴν ὥραϊαν ἐκείνην ἀποψιν, ἐθαύμαζε τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν κτημάτων μου καὶ ἐδείκνυεν εἰς τὴν ἀγαπητὴν αὐτοῦ σύζυγον τοὺς κλάδους τῶν δένδρων τοὺς ὁποίους ἐχρύσιζον αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου. Ὁ δὲ Βαστιανὸς, καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρανίου τοῦ ἀμαξηλάτου, ἀπέκοπτε, διερχόμενος, τὰ φύλλα τῶν καστανεῶν.

Εἰς ἀπόστασιν διακοσίων μέτρων ἀπὸ τοῦ φρουρίου, ἔστημεν πλησίον δρυφάκτου τινός, ὁπισθεν τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο, ἐν τῷ μέσῳ ἀναριθμητῶν λειρῶν, κομψὴ τις σκιάς· ἦτο ἡ οἰκία τῆς Ἀρτέμιδος, ὑψομένη ἐν τῷ μέσῳ μικροῦ τινος περιβολοτοίχου. Εἶχομεν φθάσει πρὸ τῆς ὁρισεῖσθαι ἡμέρας, καὶ ὡς ἐκ τούτου οὐδεὶς μᾶς περιέμενεν. Εἰς τὰς φωνὰς τοῦ ἀμαξηλάτου ἀπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ, προηγουμένης τῆς Αἰκατερίνης, ἔτρεξαν εἰς προὔπαντήσιν μας μετὰ κραυγῶν χαρᾶς. Αἰφνης περικυκλώθημεν ὑπὸ τῶν γηραιῶν ὑπηρετῶν μου, ὑπὸ τὰ βλέμματα τῶν ὁποίων εἶχομεν αὐξηθῆ, καὶ οἷτινες ἐκλαῖον ἐκ χαρᾶς διὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ αἰσίαν ἐπ' αὐτὸν μας.

— Εἶνε ἡ νέξ κυρία μας! ἐπανελάμβανον, μὴ τολμώντες νὰ πιστεῦσωσιν εἰς τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς των.

— Καὶ ὁ κύριος βαρῶνος!... ἰδέτε πόσον ἐμεγάλωσε...

— Καὶ πόσον ὥρατος εἶνε! προσέθηκεν ἡ γραῖα τροφὸς τῆς Ἀρτέμιδος.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἀπαντες οἱ ἐν τῷ φρουρίῳ, εἰδοποιηθέντες ὑπὸ τοῦ Βαστιανοῦ, ἔτρεχον πρὸς ἡμᾶς· ἡ εἰδησις τῆς ψευδοῦς πρκαφροσύνης μου καὶ τῆς εἰς τὸ φρενοκομεῖον καθεῖρξέως μου εἶχε καταθλίψει τὰς εὐγενεῖς τῶν καρδίας· ὡς ἐκ τούτου, μαθόντες ὅτι ἐπανήλθον, ἔσπευδον πρὸς ἐμέ, εὐτυχεῖς ὅτι μ' ἐπαναβλέπουσιν ὥσων καὶ ὑγιαῖ. Ὁ Σχούλτης συμμετεῖχε τῆς γενικῆς χαρᾶς, καὶ ἔτριβε τὰς χεῖρας· τὸ βλέμμα του ἦτο πάντοτε μελαγχολικόν, ὁσάκις συνήντα τὸ ἰδικόν μου, ὥσει φοβούμενος ν' ἀναγνώσῃ ἐν αὐτῷ τὴν ἀνησυχίαν, τὴν ὁποίαν οὗτος μοὶ ἐνέπνεεν οὐχ ἥττον εἶχε λησμονήσει τοὺς φόβους του, τὰς λύπας του, τὰς δυστυχίας του.

Περιτρέξαμεν τὴν οἰκίαν καὶ τὸν περιβόλον μετ' ἀφ' αὐτοῦ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως. Εἰς ἕκαστον βῆμα νέξ ἀνάμνησις ἀπέσπα τὴν προσοχήν μας, καὶ αἱ καρδίαι μας ἐπαλλον, τὰ δὲ χεῖλη μας ἐπανελάμβανον τὴν ὥραϊαν ἐκείνην λέξιν· «Ἐνθυμεῖσαι;»

Ἐνῷ δὲ ἡτοιμάζετο τὸ γεῦμα, μετέβημεν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ φρουρίου· ἡ ἐν αὐτῷ εἰσοδός μου ἐχαιρετίσθη ὑπὸ τῶν

χωρικῶν διὰ ζητωκραυγῶν. Οἱ ἀγαθοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι εἶχον γνωρίσει τὸν πατέρα μου, ὅστις ὑπῆρξε δι' αὐτοὺς εὐεργέτης.

Ἐπεται τὸ τέλος.

•••

ANDRÉ SURVILLE

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΑΒΕΙΔΙΟΥ

[Συνέχεια καὶ τέλος].

«Προσφιλστάτη μοι,

Ἐπὶ τέλους ἐτελείωσαν τὰ βάσανά μας. Ἄς ἦνε εὐλογημένος τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Αἰσθάνομαι ἤδη ὅτι ἀναγεννώμαι, αἱ δὲ μακρὰ καὶ θλιβεραὶ νύκτες τῆς ἀπνίας μου, καθ' ἃς μόνῃ ἡ μουσικὴ μὲ ἀνεκουρίζε, θὰ φωτισθῶσιν ἤδη ὑπὸ τῆς λαμπρῆς τῶν ὥραιων βλεμμάτων σου!

Μικελίνα! ἡ χεὶρ μου πάντοτε τρέμει χαράσσουσα τὸ ὄνομα τοῦτο, μυριάκις ἐπαναλαμβανόμενον παρ' ἐμοῦ. Ἐλθέ, ὦ! ἐλθέ ταχέως πλησίον τοῦ φίλου σου, ὅστις δὲν δύναται νὰ ζήσῃ ἄνευ σοῦ.

Τὰ πάντα εἰσὶν ἔτοιμα πρὸς ὑποδοχὴν σου.

Ἄν ἤξευρες μεθ' ὁπόσης χαρᾶς εἰργασθημεν, ἐγὼ καὶ ἡ μήτηρ σου, ὅπως καλλωπίσωμεν τὴν μικρὰν κατοικίαν, εἰς τὴν ὁποίαν σὺ θὰ κατοικήσῃς ὡς βασίλισσα, θὰ ἐγέλας ἴσως διὰ τὰς τρέλλας μας ταύτας... Ἀλλ' ὅχι· δὲν θὰ ἐγέλας· τὰ πάντα, ὡς καὶ αὐτὰ τὰ ἐλάχιστα πράγματα, ἐπιβάλλουσι τὸν σεβασμὸν εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἀληθῶς ἀγαπᾷ.

Συνελέξαμεν ἤδη τὰς ἐλαίας, ἀλλ' ἡ συγκομιδὴ τῶν λεμονίων καὶ πορτοκαλίων θὰ βραδύνῃ ἔτι, διότι δὲν εἶνε ὥριμα. Ἀναμένουσι, φαίνεται, καὶ ταῦτα τὴν ἔλευσίν σου, ὅπως ἡ ἀβρὰ καὶ τρυφερὰ χεὶρ σου δρέψῃ πρώτη αὐτά.

Οἱ λειμῶνες εἶνε ἤδη ἀνθοστόλιστοι, τὰ δὲ πτηνὰ ἄδουσιν ἐπὶ τῶν παραθύρων μας. Ἐνταῦθα δὲν ἔχομεν σχεδὸν ποτὲ χειμῶνα, ὁ ἀήρ εἶνε γλυκὺς καὶ δροσερός καὶ τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων ἀνέρχεται ὡς θυμιάμα μέχρις οὐρανοῦ!

ὦ γλυκεῖά μου φίλη! θὰ διατρέχωμεν βῆμα πρὸς βῆμα τοὺς ἀνθηρὺς τόπους μας, ἡ δὲ βάρβητός μου θὰ διαχύσῃ ἔτι τὰς μελωδίας ἐκείνας τοῦ παραδείσου, αἵτινες τοσούτον ἄλλοτε σὲ κατέθελγον!

Τὸ πᾶν εἶνε ἐνταῦθα ὥρατον, φαῖδρον, μεγαλοπρεπὲς καὶ οὐδεμία θλιβερὰ ἀνάμνησις θὰ ἐπισκιάσῃ πλέον τὴν εὐτυχίαν μας.

Πανταχοῦ θὰ βλέπωμεν πρόσωπα φαῖδρά, ἅτινα θὰ τεινώσι πρὸς ἡμᾶς χαρμοσύνως τὰς χεῖρας.

Λέγουσιν ὅτι ἡ εὐτυχία ὁμοιάζει πρὸς ἐπιδημίαν· θὰ καταστήσωμεν καὶ ἡμεῖς εὐτυχεῖς πάντας, ὅσοι θὰ μας πλησιάζωσι.

Θὰ μεταβῶμεν εἰς Παρίσιους, ἐνθα ὁ προσφίλης μας Ἀνδρέας θὰ μας ὑποδεχθῇ μετ' ἀφ' αὐτοῦ ἀγαλλιάσεως. Εἴτα δὲ, ἀφ' οὗ ἐπισκερθῶμεν τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἅτινα θὰ μας ὑπενθυμίσωσι τὸ παρελθόν, θὰ ἔλθω-

μεν νὰ ἐγκατασταθῶμεν ἐπὶ τῶν ἐνδόξων τούτων ἀκτῶν, αἵτινες θ' ἀναπολώσιν ἡμῖν τὴν εὐκλειαν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, τῆς κοιτίδος ταύτης τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῶν ἡρώϊκων χρόνων, καὶ θὰ ἐργασθῶμεν διὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς πατρίδος.

Μικελίνα μου, ἀγαπᾷς ὑπερβολικῶς τὴν πατριὸν γῆν καὶ θέλω ὥστε ἡμέραν τινὰ, ἡμεῖς οἱ νεώτεροι Ἕλληνες, συνεχίζοντες τὸ ἔργον τῶν πατέρων μας, νὰ κατastήσωμεν τὴν πατρίδα τοῦ Σωκράτους, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Δημοσθένους, τοῦ Λυκούργου καὶ τοσούτων ἄλλων ἡρώων μεγάλῃν καὶ κραταίαν δύναμιν· ἀντὶ τοῦ ἤδη πτωχοῦ καὶ μικροσκοπικοῦ βασιλείου, ὅπερ πνίγεται εἰς τὰ στενὰ ὄριά του.

ὦ Μικελίνα μου, ὅταν σκέπτομαι ταῦτα, ἡ κεφαλὴ μου ἐξάπτεται, ἡ καρδιά μου συγκινεῖται, οἱ ὀφθαλμοὶ μου πληροῦνται δακρύων καὶ νομίζω ὅτι ἡ ὑπαρξίς μου δὲν θὰ εἶνε τόσῳ μακρὰ, ὥστε ν' ἀνθέξῃ εἰς τρεῖς συγχρόνως ἔρωτας, οἷτινες βασανίζουσι τὸ πνεῦμά μου.

Ἡ πατρίς, ἡ Μικελίνα καὶ ἡ μουσικὴ.

Ἡ πατρίς!... ὦ! συγγνώμην, γλυκεῖά μου φίλη, ἂν ἡ χεὶρ μου ἔγραψε τὴν λέξιν τῆς πατρίδος πρὸ τοῦ ὀνόματός σου, τοῦ λατρουμένου ὀνόματός σου· ἀλλὰ δὲν εἶσαι ζηλότυπος, δὲν εἶνε ἀληθές; Συμμερίζου καὶ σὺ τὸν μέγαν τοῦτον ἔρωτα, ὅστις ἐξευγενίζει τὴν καρδίαν καὶ ἀνυψοῖ τὸ πνεῦμα εἰς σφαίρας αἰθερίους.

Υγιαίνει, Μικελίνα μου· σὲ ἀφίνω πρὸς στιγμὴν, ἀλλὰ πάντοτε σ' ἐνθυμοῦμαι· ἡ μουσικὴ εἶνε ὁ διερμηνεὺς τῶν πρὸς σὲ αἰσθημάτων μου καὶ δι' αὐτῆς θὰ σοὶ στέλλω καθ' ἐκάστην τὸν ὕμνον τοῦ ἔρωτος μέχρι τῆς προσφιλοῦς ἐκείνης στιγμῆς, καθ' ἣν αἱ ψυχαὶ μας θὰ ἐνωθῶσιν εἰς ἓν σῶμα καὶ μίαν μόνον σκέψιν θὰ ἔχωμεν, μίαν πνοὴν καὶ μίαν καρδίαν!

Υγιαίνει, ὑγιαίνει, γλυκεῖά μου φίλη, καὶ καλὴν ἐντάμωσιν. Πόσον εἶνε γλυκεῖα ἡ λέξις αὕτη, καὶ πῶς μ' ἐμπνέει, καὶ μὲ μαγεύει! Αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω ἀνάγκην νὰ ἡσυχάσω παρὰ τὸ πλεῖρον τῆς προσφιλοῦς μοι Μικελίνης καὶ ἐπὶ τῶν ἀβρῶν στηθῶν τῆς ν' ἀφήσω τὴν τελευταίαν πνοὴν μου!

•••

Μιχαήλ.

Ἡ ἐτέρα ἐπιτολὴ εἶνε συντομωτέρα, ἀλλὰ περιπαθεστέρα. Ἴδου αὕτη.

Λατρουμένη μου Μικελίνα,

Φαντάσθητι ὅτι ἀριθμῶ τὰς ὥρας, αἵτινες μᾶς χωρίζουσιν, οἱ δὲ παλμοὶ τῆς καρδίας μου εἶνε οἱ κύττοι τοῦ ὥρολογίου μου. Naί, τέλος πάντων ἔρχου, λατρουμένη μου φίλη· ὁ οὐρανός, ἡ γῆ, τὰ δένδρα, τὰ δάση, μοὶ ἀγγέλλουσι τοῦτο χαρμοσύνως! Αἰσθάνομαι ὅτι δὲν ζῶ πλέον ἐπὶ τῆς συνήθους ἀτμοσφαιρᾶς τῶν θνητῶν· ὁ ἀήρ, τὸν ὁποῖον ἀναπνέω, εἶνε φλογερὸς ἐκ τοῦ ἔρωτος καὶ τὸ πνεῦμά μου ἵπταται πάντοτε πρὸς σὲ καὶ σὲ φαντάζεται διασχίζουσαν διὰ τῶν πτερύγων σου τοὺς αἰθέρας καὶ πετώσαν πρὸς ἐμέ, μὲ τὰς γλυκυτάτας ἐκείνας λέξεις ἐπὶ τῶν χειλέων: Σὲ ἀγαπᾷ!... ὦ Μικελίνα μου!